

Dag 429 – zaterdag 1 maart

Deze voormiddag trekken we naar Decathlon in Brugge. We hebben het strakke plan opgevat om een crosstrainer te halen voor Bart (en misschien dat ik daar ook wel een beetje gebruik van zal maken ☺). Ik neem zwanworstjes mee om te trainen met Lagun en het gaat uitstekend. Ik laat Lagun de ene oefening na de andere uitvoeren. Aan de ingang hangt een groot verbodsbord voor honden maar ik denk niet dat iemand er vandaag aan twijfelt dat Lagun een hulphond is. Vandaag slaag ik er zelfs in om Lagun te laten zitten te midden van een rayon terwijl ik helemaal in een parallelle rayon verdwijn. De lieverd heeft niet door dat ik hem nog kan zien. De hele tijd blijft hij geconcentreerd zitten tot ik hem oproep en dan komt hij recht, zonder omwegen en zonder snuffelen, op me afgestormd. Flinkerd!

Ik ben deze week nog niet bij moeke geraakt die net een nieuwe knie heeft gekregen en wat ligt er nu tussen Brugge en Boekhoute? Juist ja: Knokke strand! ☺ Het is geen mooi weer, ik hoop het strand voor ons alleen te hebben. Maar niks is minder waar. Het hoekje waar ik graag heen ga, tegen Surfer's Paradise (maar shht, tegen niemand zeggen ;-), stikt van de honden met hun baasjes vandaag. Ik laat Lagun los. Balletje pakken zegt hem helemaal niks nu. Neen, hij moet hallo gaan zeggen aan al die andere viervoeters! Ik probeer hem af en toe te onderbreken in zijn run en terug te roepen en sta telkens weer stomverbaasd dat me dat lukt. Lagun rent de benen van onder zijn lijfje, zijn snoet staat op oneindig gelukkig en de mijne dus ook. Veel mogelijkheden tot terrasjes heb je niet in deze uithoek maar de barak van de surfclub lijkt open. We stappen erop af en al meteen komt een man ons tegemoet lopen. Een man en zijn blonde... wat is dat? Hij klampt ons aan in blijdschap dat we ook een flatcoat hebben. *Ook?* Is dat blondje van jou dan een flatcoat? Een mix van een golden met ... misschien? Neeneen, Phoebe is een echte zuivere flatcoat zo blijkt even later. Een van de zeven of acht blonde flats in gans België. Wat raar! Ik wist zelfs niet dat dat bestond. Maar het beeld went snel, en zeker voor Lagun; onze jongeling is helemaal onder de charme van blonde Phoebe. We laten het verliefde paartje vrij rondlopen op het stuk strand aan het terras vanwaar we alles mooi kunnen overzien bij het nuttigen van een natje voor tweervoeters. Voor we het weten is het een gezellige boel en zitten we met een achttal gelijkgestemde zielen op ons terras terwijl de 'kinderen' de ziel uit hun lijfjes spelen. Ronduit zalig. Tot... ik plots Lagun nergens meer bespeur. Hij is al een paar keer uit zicht verdwenen maar ik kon hem telkens als bij magie tevoorschijn toveren met zijn pieper. Drie seconden en tata, daar zou mijn schat komen aangedarteld. Maar niet deze keer. Geen Lagun, ik nijp nog een aantal keer in de pieper. Niks. Bart en ik stormen instinctief elk een kant uit. Hij is zo dol op de duinen ook, we trachten zo hoog mogelijk te geraken om een zo ver mogelijk zicht te hebben. Maar niks. Geen Lagun. Binnen de kortste keren lopen de tranen over mijn wangen en razen de doemscenario's door mijn hoofd. Er zit na tien minuten vruchteloze zoektocht niks anders op dan met lege handen en een bang gebroken hart terug te keren en misschien de politie te verwittigen. Hoe moet het nu? Wat doet een mens in deze omstandigheden? Ik kan echt niet helder denken. En dan zie ik Joost uit ons gezelschap wuiven van op het terras. Ik zet het zonder nadenken op een rennen en voel opluchting opkomen als ik glimlachende gezichten zie. Maar nog steeds geen Lagun? Wanneer ik terug op het terras sta, buiten adem, volg ik hun wijzende vingers naar binnen. Naar mijn schat! Mijn schat?! De kleine duivel is mee naar binnen geglipt met een gezinnetje en ligt zalig te knurren voor het vuur binnen terwijl hij koekjes afschooit! Gotver! Ik ben nog nooit zo blij geweest...

Lagun begrijpt niks van mijn emotionele labiele toestand. En nog veel minder waarom ik hem nu aanlijn en bij me houd. Maar hij protesteert ook niet. Ik denk dat ons liefje moe genoeg is. En ik

begin te onderkoelen. Tijd om afscheid te nemen van onze fijne nieuwe kennissen. Het was me het avontuur wel...

We passeren nog aan de ziekenboeg bij mijn ouders waar Belle en Zanouche ook al uitgeteld op hun matjes liggen. Lagun kan de dames nog verleiden tot een rondje rond de tuin maar dat is het dan ook. Ze willen al gauw terug binnen. De meisjes nemen hun posities terug in aan onze voeten maar Lagun is nog niet uitgesnuffeld. Hoewel, snuffelen... dat klinkt niet als snuffelen dat geluid dat ik daar uit de keuken hoor komen... ma stelt me gerust: er ligt niks dat ie kan pakken. Hm... en toch hoor ik hem iets eten. En jawel hoor! Meneertje heeft de deur naar de trap open gekregen (of opa is die vergeten dicht te doen) en heeft de zak korrels van de dames gevonden. Hij vond die duidelijk wat te vol zitten en heeft het tot zijn taak genomen om de voorraad te halveren. Aaaaa!

Het is nationale complimentendag vandaag maar zo ga je niet aan complimentjes geraken hé duveltje!

Vanavond zonder avondeten in bed. Ik hoor niemand protesteren.

We gaan goed slapen vannacht.

Dag 430 – zondag 2 maart

Zo gedacht zo gedaan, we slapen inderdaad allemaal geweldig goed en ik sta helemaal in vorm op. Samen met Lagun gaan we voor een ochtendloopje van 35 minuten en daarna trekken we te voet naar Barts moeke. We zijn er uitgenodigd om hutsepot te gaan eten. Heerlijk op een koude dag als vandaag. Barts moeke verwittigt ons wel: haar schoonbroer komt ook eten en hij heeft het niet zo begrepen op hondjes. Maar ik ben gewapend gekomen: ik heb een knaagbeentje mee. Dat en de vele kilometers die we dit weekend al achter de kiezen hebben, maken dat Lagun de hele middag rustig aan onze zijde blijft liggen. Ik heb de kleine man kapot gemaakt denk ik.

Tegen het einde van de maaltijd hebben we een bekeerling: schoonbroer houdt wel van zo hondjes als Lagun. Tja, dat kan toch niet anders?! 😊

Het is zonnig buiten en Lagun vraagt met zijn botje in de snoet om naar buiten te mogen. Jij gaat dat botje gaan begraven hé liefje? Jazeker vrouwtje... ik laat hem doen. Wat ze er zo bijzonder aan vinden, dat weet ik niet maar elke hond lijkt een botje lekkerder te vinden eens dat het onder de grond heeft kunnen wak worden. Lagun is daar geen uitzondering op.

We wandelen terug naar huis.

Het wordt een rustig avondje maar ik merk dat Lagun mankt. Oei. Ik heb hem overzet. Verdorie toch Veerle!

Hopelijk is dat morgen na een nachtje rusten weer wat beter.

Dag 431 – maandag 3 maart

Terug naar die andere planeet vandaag. Planeet werken. Ik heb afgelopen weekend Laguns dekentje uit de bench in Brussel gewassen en plaats het nu terug, halvelings vrezend dat het Lagun nu niet meer zal kunnen boeien maar ik vergis me: de lieverd gaat er meteen op liggen.

Het wordt een heel rustig dagje en 's avonds gaat Lagun opmerkelijk vlot in de bench, ook al is het nog vroeg op de avond. We hebben nog genoeg belevenissen van afgelopen dagen om op te teren en van te dromen natuurlijk en het rustdagje heeft duidelijk wonderen gedaan voor de poot: geen mankepoot meer.

Dag 432 – dinsdag 4 maart

Sinds hij de zak eten bij mijn ouders achter de deur heeft gevonden, lijkt het kleine grut wel een zak eten te verwachten achter elke deur. Moet nu natuurlijk lukken dat zijn ton met korrels achter de deur in de berging staat bij ons. En dat Lagun eindelijk de truc door heeft om de deur open te krijgen en het deksel van de ton. Potjandorie! Zo lust ie zijn korreltjes droog wel maar als ie diezelfde korrels voorgeschoteld krijgt in zijn kommetje zonder water of brood erbij... o wee dan.

Bart is thuis deze week en ontfermt zich maar al te graag over het kleine grut op deze thuiswerkdag. Ik zie beiden genieten van een borstelbeurt. Het is me niet duidelijk wie er het meeste aan heeft maar ik vind het wonderbaarlijk. Vooral wanneer ik merk dat Bart zomaar de knopen uit Laguns oren mag borstelen. Ik mag nog niet omtrent zijn oren komen met een borstel. Ook niet bij Lagun. ;-)

Oma ligt in het ziekenhuis sinds gisteren en heeft een paar spulletjes nodig die ik haar ga brengen vanavond. Ik laat mijn mannen alleen thuis. Bart heeft last in zijn rug en om nu een gans ziekenhuis op stellen te zetten om een hulphondje in opleiding met zijn jasje mee binnen te krijgen, 't is ook wat.

Maar ik ben gerust. Ze zijn beiden in goede handen/poten.

Dag 433 – woensdag 5 maart

Vannacht krijg ik een concert van mijn liefje. Da's niet de eerste keer maar nu met zijn rugpijn durf ik hem niet te porren.

Dan maar beneden gaan slapen. Ik vrees even dat Lagun na al die rust van vandaag helemaal wakker zal zijn in zijn bench wanneer ik beneden kom maar een theatrale zucht is alles wat ik krijg.

Niemand slaapt goed vannacht. Het is dan ook niet erg dat de trein tergend langzaam rijdt vandaag en ons tien minuten extra respijt geeft om te rusten. Lagun geeft geen kik.

Ik ben bezig met een van de moeilijkste teksten die ik ooit heb moeten vertalen en vandaag eert de auteur me met een bezoekje in het bureau. Mieke komt niet vaak bij ons en laat de deur open staan. Lagun zou vroeger geprofitteerd hebben van de kans om het op een lopen te zetten in de gang maar ik hoef hem vandaag maar één keer te zeggen dat ie moet blijven en hij blijft. Ik ben niet de enige die stomverbaasd toekijkt. Mijn collega's hadden ook duidelijk een escapade verwacht.

Even later wanneer ik hem zonder leiband mee neem naar de keuken, stormt hij ook niet het examenlokaal binnen waar een twintigtal mensen klaar staan voor hun test, neen hij blijft netjes aan mijn voet meestappen zoals ik hem vraag. Jeetje, hij gaat het echt nog kunnen...

Of zit er iets niet pluis? Hij is de hele dag wel wat hangerig en gaat op plaatsen liggen waar hij normaal niet komt.

Ik probeer hem af en toe een oefening te laten doen. Met heel veel moeite kan ik hem warm maken voor een trekspelletje. Ik maak zijn trektouwtje vast aan de deur en probeer hem op commando de deur te laten open doen. Niks, nada, een lege blik, dat is alles wat ik krijg. Hij heeft er duidelijk geen zin in. Ik houd het voor bekeken en draai me om om verder te werken. Nog geen minuut later hoor ik de deur achter me open gaan. Sarah ligt in een deuk van lachen. Lagun heeft op zijn kousenvoeten dan toch met het touwtje de deur open gedaan. Grrrrr.

Ook in de trein op weg naar huis is Lagun erg neuterig.

En pas thuis zal ik echt weten waarom: hij mankt opnieuw. En deze keer serieus. Op weg van het station naar de auto was er nochtans niks te zien, liep hij normaal. Maar nu steunt hij zelfs niet meer op zijn pootje. Ai ai, ik houd even een snelle inspectie en hij laat me doen: er zit niks van glas of nageltjes ofzo in of tussen zijn voetkussens en hij laat me zijn poot strekken en masseren zonder te piepen. Hm, het lijkt me niet dat dit een aandachtstunt is maar ik vind ook niet meteen iets mis met die poot. Morgen naar de dierenarts als tijd en boterhammen niet baten.

Dag 434 – donderdag 6 maart

We hebben nog steeds een mankepoot deze ochtend. Vanaf vanavond komt speelkameraad Max op logement dus het is wel belangrijk dat Lagun wat in vorm is tegen dan. Verplichte rust.

Ik ga alleen joggen over de middag en Bart vertelt me dat Lagun heeft zitten huilen in mijn afwezigheid. Arme schat toch. Het is niet bedoeld als straf natuurlijk maar hoe leg ik je uit dat ik je niet heb meegenomen voor je eigen bestwil hé?

Tegen de namiddag loopt Lagun weer normaal rond te pikkelen. Wat moet ik daar nu van maken hé?

Ik leg wat tapijt hier en daar tegen dat Max komt. Hij gleed vorige keer voortdurend uit op onze gladde tegelvloer. Lagun verstaat zich er niet aan en weet niet waar eerst te gaan liggen. Hij zal er zelf ook wel deugd van hebben vermoed ik.

Elk tapijtje moet ongetwijfeld zijn geur krijgen. Waarom weet ik niet maar even later zie ik ook dat Lagun zijn drinkbak heeft verslept aan de hand van de dweil die ik eronder leg (om Laguns notoire “drink by”-loopjes wat op te vangen). Ik plaats hem terug en het kleine grut kijkt er niet meer naar om.

Omstreeks kwart voor zes komt de zoon van Marleen de bench brengen van Boxer Max. Zijzelf zal een paar uur later Max komen brengen. Lagun profiteert ervan om het kussen van Max voor te verwarmen. Benieuwd hoe de Boxer daarop zal reageren. De Boxer die erge baknijd zou hebben...

En daar is Max dan eindelijk. De arme schat is erg zenuwachtig en dat vertaalt zich in zeeën van kwijl. Hij probeert ook voortdurend op Lagun te rijden in zijn opgewondenheid. Lagun loopt er echter niet van weg. 't Ziet er heel dominerend uit maar misschien is het toch niet zo erg dan? Ik weet niet goed of ik mijn kleine schat wel telkens moet ‘verdedigen’ want hij vraagt daar niet echt om. Maar ik weet wel dat ik Max niet zomaar zijn gang wil laten gaan. De stoere kerel reageert erg goed op mijn stem en “neen” lijkt hij uitstekend te begrijpen. Mooi zo.

We doen een stevige avondwandeling, ik met Max en Bart die met zijn rug wat sukkelend neemt de rustigere Lagun met easy walk. Beide viervoeters willen voortdurend in meanders buurt blijven. Lagun in de mijne allicht en Max blijft aan Lagun's kont geplakt. Is er iemand verliefd? ;-)

Dag 435 – vrijdag 7 maart

De eerste nacht van Max bij ons is heel goed verlopen. Net zoals Lagun heb ik hem in de bench doen slapen met het deurtje dicht, wat hij nochtans niet gewoon is. Zo zie je maar, een knus ingerichte bench kan elke ziel toch een veilig geborgen gevoel geven.

Alhoewel... veilig... Wanneer ik beneden kom en de living binnen ga, stijgt een vervaarlijk gegrom op uit de bench van Max. "Eum... Max... ik ben het... die mevrouw die voor jou wil zorgen... eet me niet op alsjeblief..." Ik beslis om eerst alvast het schuifraam naar de tuin open te zetten en Lagun te bevrijden. Max kan zich intussen wat oriënteren en wennen aan het zicht van mij. Hij bekijkt het allemaal kalmpjes en ik begin door te hebben dat dat vervaarlijke gegrom wellicht gewoon Max zijn ademhaling was... Ik laat de lieverd ook uit zijn bench en hij stormt meteen de tuin in, Lagun achterna. Het is alsof Max negen maanden is in plaats van negen jaar. Niet zo snel als Lagun maar hij moet niet onderdoen in zijn bokkesprongen. ☺

Het baasje van Max heeft me gewaarschuwd voor erge baknijd van Max. Bart is thuis vandaag terwijl ik naar Brussel ga werken met Lagun. Het is misschien geen slecht idee om beide viervoeters apart eten te geven deze eerste ochtend. Ik neem Lagun's korrels mee naar Brussel en zet het kommetje van Max gereed. Lagun is daar erg in geïnteresseerd. Wat ruikt dat van een ander toch altijd zo veel beter nietwaar? Van Max zie ik geen enkele reactie tegen Lagun die het kommetje eten van zijn nieuwe vriend tracht te veroveren van op het aanrecht. Maar ik neem geen risico's.

Na slechts één avond weet Max al dat we langs de bergingsdeur naar binnen en buiten gaan. Zijn korte staartstompje kwispelt wild heen en weer wanneer ik naar de bergingsdeur ga en hij wil mee sluipen. Maar hij weet sinds gisteravond ook dat ik eerst door de deur ga en heeft gelukkig nooit geleerd om zijn gewicht te gebruiken. Ik weet zeker dat ik deze lieve bulldozer niet zou kunnen houden zou hij dat wel doen.

De kantoren in Brussel liggen er tijdens deze krokusvakantie wel bij als een spookstad. Het lijkt wel alsof Lagun en ik de enige ambtenaren zijn die werken vandaag. Gelukkig is Maryse er ook nog. We gaan even op bezoek bij haar in de voormiddag.

En Maryse heeft toevallig een cadeautje bij voor Lagun: een fleece octopus met een piepend kopje. Schitterend! Lagun houdt zich de rest van de dag bezig met de demontage van zijn speeltje, iets waar hij erg bedreven in is geworden.

Maar verder hoef ik niet te veel te verwachten van Lagun vandaag. Het lijkt wel alsof hij uitgeput is. Het begint me te dagen dat Lagun misschien niet zo veel heeft geslapen vannacht. Max met zijn korte snuit houdt wellicht geweldige solo's...

Bart moet al om vijf uur door naar een vergadering vandaag. Max zal wel een half uurtje in de bench kunnen wachten tot ik thuis ben. Alleen... je zal natuurlijk nooit anders zien dan dat er treinproblemen zijn vandaag. Problemen die voor mij uitdraaien op een afgeschafte trein. Zucht. Gelukkig vinden we wel snel genoeg een trein naar Gent en van daar een boemel naar Landegem

maar van onze routine blijft niets overeind en dat brengt mijn kleine man duidelijk van zijn melk. Hij is erg nerveus.

Dat belooft voor straks met Max die allicht nerveus zal zijn van een uur in een bench in een vreemd huis te zitten...

Maar zodra we in onze thuishaven zijn, valt bij iedereen de stress precies af. Het is weekend. Max zit braaf vanuit zijn bench toe te kijken. Hij krabbelt niet aan zijn deurtje, jammert niet, blaft niet. Wat een lieverd toch. Lagun vat een beetje te vrijpostig zijn post aan de benchdeur op en ik moet hem bevelen van opzij te gaan en Max de ruimte te laten om eruit te komen. 't Is best stoer van je Lagun maar ik vrees dat Max geen match is voor jou. Met de juiste begeleiding van vrouwtje komen we de volgende tien dagen wel allemaal als vriendjes door.

Max laat me met rust terwijl ik kook. Door de waarschuwingen voor zijn gedrag rond eten, had ik me veel erger voorgesteld. Ik ben aangenaam verrast. Ook wanneer ik eet, word ik niet gestoord.

Zodra ik gedaan heb, bereid ik het eten van de viervoeters voor. Ik ben nog steeds niet bereid om risico's te nemen door de twee naast mekaar eten te geven en stop Lagun in zijn bench met zijn eetkommetje.

Max geef ik zijn eten op de vaste plaats van de drink- en eetbakken. Onze grote vriendelijke reus gaat meteen zitten wanneer ik hem dat vraag maar zodra zijn eetbak naar beneden komt, duikt hij erin. Ik ken hem nog niet goed genoeg om het hem opnieuw af te nemen en hem te laten wachten. Hij schrikt werkelijk alles binnen. Zodra hij gedaan heeft, bestormt hij de bench van Lagun. Daar is dan die gevreesde baknijd! Hoewel... het is 'een grote muil' maar een simpele 'éla!' van mij volstaat om hem te laten ophouden en weg te stappen van Lagun. Die eet op zijn gemak verder en zodra hij gedaan heeft, laat ik de twee jongens opnieuw samen. Geen vuiltje aan de lucht. Lagun gaat met alles aan de haal van Max: de schoen waar Max op mag kauwen van zijn vrouwtje, zijn touwtje, ja Max laat Lagun zelfs in zijn bench kruipen. Het bezitterige gedrag geldt duidelijk alleen maar voor zijn eten. Tja, ik snap wel vanwaar dat gedrag komt als ik het verhaal van verwaarlozing hoor waar Marleen, Max' huidige bazinnetje, hem uit gered heeft. Max heeft het getroffen met haar lijkt me.

Met hun volle maagjes duiken ze allebei de tuin in. Lagun zit in een mom van tijd van top tot teen onder het kwijl. Tja, 't is een knapperd om over te kwijlen natuurlijk. ☺

's Avonds laat Max zich makkelijk in zijn bench stoppen met een tandensnoepje. Bart komt pas thuis rond een uur of 1 's nachts maar het huis blijft stil, niemand slaat alarm of wordt onrustig. Max mag er dan wel uitzien als een waker, het is een doetje volgens mij. ;-)